

Szczecin, dnia 10 lipca 2019 r.

**Państwowe
Gospodarstwo Wodne
Wody Polskie**

**Regionalny Zarząd
Gospodarki Wodnej
w Szczecinie**
SZ.RUZ.424.11.5b-15.2018.NB

OBWIESZCZENIE

w sprawie podania do publicznej wiadomości
informacji o wydaniu decyzji

Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie

podaje do publicznej wiadomości

na podstawie przepisu art.10 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. oraz art. 127 ust. 7a ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne(t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1121 ze zm.), informuje zainteresowane strony, tj. właścicieli powierzchni ziemi położonej w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód, iż w sprawie: w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 27 maja 2011r., znak: BOŚ.6341.15.2011.SW, orzekającej o zmianie za zgodą stron decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 30 czerwca 2004 r., znak: BOŚ.6223-17/04 udzielającej pozwolenia wodnoprawnego na szczególne korzystanie z wód do celów energetycznych w istniejącej małej elektrowni wodnej usytuowanej na Kanale Młyńskim (rzeka Radew) w km 0+880 w Karlinie, na działce nr 232/3, należącej do Teresy Mollin – Popiołek i Włodzimierza Popiołka zam. w Grzybowie, położonej w obrębie nr 004 miasta Karlino i zlokalizowanej przy ul. Szczecińskiej oraz na działce nr 248 (Kanał Młyński) należącej do Skarbu Państwa w administrowaniu Starosty Białogardzkiego, położonej w obrębie nr 005 miasta Karlino,

została wydana decyzja o następującej treści:

Szczecin, 10 lipca 2019

SZ.RUZ.424.11.5b-14.2018.NB

DECYZJA

Na podstawie 158 § 1 w związku z art. 156 § 1 pkt 2 i art. 157 § 1 oraz art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (tekst jednolity – Dz.U z 2018 poz. 2096), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 27 maja 2011r., znak: BOŚ.6341.15.2011.SW, orzekającej o zmianie za zgodą stron

decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 30 czerwca 2004 r., znak: BOŚ.6223-17/04 udzielającej pozwolenia wodnoprawnego na szczególne korzystanie z wód do celów energetycznych w istniejącej małej elektrowni wodnej usytuowanej na Kanale Młyńskim (rzeka Radew) w km 0+880 w Karlinie, na działce nr 232/3, należącej do Teresy Mollin – Popiołek i Włodzimierza Popiołka zam. w Grzybowie, położonej w obrębie nr 004 miasta Karlino i zlokalizowanej przy ul. Szczecińskiej oraz na działce nr 248 (Kanał Młyński) należącej do Skarbu Państwa w administrowaniu Starosty Białogardzkiego, położonej w obrębie nr 005 miasta Karlino,

Dyrektor RZGW w Szczecinie PGW WP

postanawia

stwierdzić nieważność części decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 27 maja 2011 r., znak: BOŚ.6341.15.2011.SW w pkt 1, w jakim decyzja ta orzeka o zmianie za zgodą stron decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 30 czerwca 2004 r., znak: BOŚ.6223-17/04.

Uzasadnienie

W dniu 12 września 2018 roku, do tutejszego organu wpłynęło pismo Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, w którym czytamy: „w związku z otrzymanymi przy piśmie z dnia 11 stycznia 2018 roku odwołaniami Pana Piotra Koźlikowskiego oraz Pana Ziyad Raoofa od decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 21 listopada 2017 roku, znak: BOŚ.6341.44.2016 cofającej bez odszkodowania pozwolenie wodnoprawne z dnia 30 czerwca 2004 roku, zmienione decyzją z dnia 27 maja 2011 roku, w przedmiocie pozwolenia wodnoprawnego na szczególne korzystanie z wód do celów MEW, zlokalizowanej na kanale młyńskim (rzeka Radew) w Karlinie (...) przed wydaniem rozstrzygnięcia przez tutejszy organ niezbędne jest przeanalizowanie przez organ nadzoru, czy decyzje z dnia 27 maja 2011 r., oraz z dnia 12 maja 2016 r., nie zostały wydane przez Starostę Białogardzkiego z rażącym naruszeniem prawa.”

W związku w powyższym tutejszy organ pismem z dnia 17 października 2018 r., znak: SZ.RUZ.424.11.5b-1.2018.LK zawiadomił, że z urzędu wszczęte zostało postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 27 maja 2011 r., znak: BOŚ.6341.15.2011.SW, orzekającej o zmianie za zgodą stron decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 30 czerwca 2004 r., znak: BOŚ.6223-17/04 udzielającej pozwolenia wodnoprawnego na szczególne korzystanie z wód do celów energetycznych w istniejącej małej elektrowni wodnej usytuowanej na Kanale Młyńskim (rzeka Radew) w km 0+880 w Karlinie, na działce nr 232/3, należącej do Teresy Mollin – Popiołek i Włodzimierza Popiołka zam. w Grzybowie, położonej w obrębie nr 004 miasta Karlino i zlokalizowanej przy ul. Szczecińskiej oraz na działce nr 248 (Kanał Młyński) należącej do Skarbu Państwa w administrowaniu Starosty Białogardzkiego, położonej w obrębie nr 005 miasta Karlino.

Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie PGW WP (zwany dalej Dyrektor RZGW), rozpatrując przedmiotową sprawę zważył co następuje.

Na wstępie wyjaśnić należy, że rolą Dyrektora RZGW w niniejszej sprawie, było dokonanie oceny, czy Starosta Białogardzki wydając decyzję z dnia 27 maja 2011 r., znak: BOŚ.6341.15.2011.SW, postąpił w sposób uzasadniający stwierdzenie nieważności takiej decyzji, a więc, czy zaistniała któraś z przesłanek opisanych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a.

Stosownie do treści art. 156 § 1 k.p.a. *organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji która:*

- 1) *wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,*
- 2) *wydana została bez podstawy prawnej lub rażącym naruszeniem prawa,*
- 3) *dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną,*
- 4) *została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,*
- 5) *była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,*
- 6) *w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,*
- 7) *zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.*

Dokonując kontroli przedmiotowej decyzji pod kątem jej prawnej ważności, wzięte zostały pod uwagę wszystkie przesłanki z art. 156 § 1 k.p.a. Nadto, mając na względzie decyzję Starosty Białogardzkiego zwrócono uwagę na występowanie przesłanki z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., a ściślej mówiąc - czy zaskarżona decyzja wydana została z rażącym naruszeniem prawa.

Naruszenie prawa tylko wtedy ma charakter rażący, gdy akt administracyjny został wydany wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w przepisie prawnym, gdy wbrew wszystkim przesłankom przepisu nadano prawa albo ich odmówiono, gdy wbrew przepisom obarczono stronę obowiązkiem albo uchylono obowiązek. Dla oceny, czy dane naruszenie prawa ma charakter rażącego naruszenia istotne są skutki, które to naruszenie wywołuje. Jeżeli skutki te są niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności, to takie naruszenie ma cechy rażącego naruszenia prawa. (wyrok NSA z dnia 2 marca 2011 r., II OSK 2226/10).

Naruszenie prawa ma cechę rażącego, gdy decyzja nim dotknięta wywołuje skutki prawa nie dające się pogodzić z wymaganiami praworządności, którą należy chronić nawet kosztem obalenia ostatecznej decyzji. Nie chodzi więc o spór o wykładnię prawa, lecz o działanie wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w prawie. Innymi słowy, o rażącym naruszeniu prawa można mówić wyłącznie w sytuacji, gdy zestawienie treści decyzji z treścią przepisu prowadzi do wniosku, że pozostają one ze sobą w jawnej sprzeczności (wyrok NSA z dnia 17 kwietnia 1996 r., III SA 565/95, BS 1997, nr 2, poz. 26).

Dla pełnego zrozumienia, argumentacji tutejszego organu, trzeba w tym miejscu wyjaśnić i podkreślić, że **procedura stwierdzenia nieważności decyzji jest to instytucja procesowa stanowiąca wyjątek od ogólnej zasady trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych** (art. 16 § 1 k.p.a.). Przepis art. 156 § 1 k.p.a., nakłada zatem na organ administracji publicznej obowiązek nie tylko stwierdzenia niewątpliwego naruszenia prawa, ale zarazem wykazania, że było to rażące naruszenie prawa. Zadaniem organu prowadzącego postępowanie o stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji, jest zatem ocena takiej decyzji pod kątem kwalifikowanej niezgodności z prawem, tj. czy wydana została bez podstawy

prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.) lub spełnienia innych przesłanek określonych w art. 156 § 1 k.p.a. **Co istotne - postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji ma zatem odrębną podstawę prawną i nie może być traktowane tak, jakby chodziło o ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej decyzją ostateczną, rozstrzygającą o zastosowaniu przepisów prawa materialnego do danego stosunku administracyjno – prawnego (tak jak np. postępowanie odwoławcze).** Zagadnienie rażącego naruszenia prawa było wielokrotnie przedmiotem rozważań Naczelnego Sądu Administracyjnego. Ostatecznie utrwalił się pogląd, że o rażącym naruszeniu prawa decydują trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz ekonomiczne lub gospodarcze skutki, które wywołuje decyzja (min. orzeczenie NSA z dnia 9 lutego 2005 r., sygn. akt OSK 1134/04).

Oczywistość naruszenia prawa polega na niewątpliwej sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a przepisem prawa stanowiącym podstawę prawną decyzji.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że materialnoprawną podstawą wydania przez Starostę Białogardzkiego decyzji był przepis art. 155 k.p.a., który stanowi, iż *decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają* *ʹ**3**się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony.*

Przesłankami warunkującymi dopuszczalność zastosowania przez organ art. 155 k.p.a., są:

- a) istnienie decyzji ostatecznej, na mocy której strona nabyła prawo,
- b) zgoda strony na uchylenie lub zmianę decyzji ostatecznej przez organ administracji publicznej, który ją wydał lub organ wyższego stopnia,
- c) nie istnienie przepisów szczególnych sprzeciwiających się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji,
- d) przemawianie interesu społecznego lub słusznego interesu strony za zmianą lub uchyleniem decyzji ostatecznej.

Niewątpliwie decyzja o zmianie pozwolenia wodnoprawnego należy do tych decyzji, do których stosuje się art. 155 k.p.a. Na mocy tej decyzji podmiot, z inicjatywy którego decyzja została wydana - wnioskodawca (inwestor) - nabywa bowiem prawa określone w niej oraz w przepisach ustawy, stanowiących podstawę wydanej decyzji. **Sformułowanie "za zgodą strony" rozumiane jest w ten sposób, iż obejmuje ono podmioty będące stronami w postępowaniu zakończonym zmienianą decyzją.** Zgoda stron, o której mowa w omawianym przepisie, stanowiąca podstawową przesłankę zastosowania art. 155 k.p.a., udzielona być musi wprost i wyraźnie przez stosowne oświadczenia złożone organowi administracji publicznej.

Postępowanie prowadzone na podstawie art. 155 k.p.a., jest postępowaniem nadzwyczajnym, które nie jest ponownym merytorycznym rozstrzygnięciem sprawy, lecz weryfikacją decyzji ostatecznej, pod kątem czy za jej zmianą przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony. Przesłanką do zastosowania tego przepisu jest uzyskanie zgody strony na zmianę decyzji ostatecznej. Brak zgody strony lub wadliwość tej zgody prowadzi do rażącego naruszenia prawa. Stanowisko doktryny i orzecznictwa co do konieczności wyrażenia zgody strony jest jednolite i nie budzi żadnych wątpliwości (wyroki NSA z dnia 4.12.1981 r., I SA 2408/81 ONSA 1981, Nr 2, poz. 121, NSA z dnia 21.04.1986 III SA 1479/85 ONSA 1986, Nr 1, poz. 24).

Na specyfikę postępowania prowadzonego w trybie przewidzianym w art. 155 k.p.a., wskazał NSA m. in. w wyroku z dnia 4 stycznia 2011 r. (sygn. akt I OSK 339/10), stwierdzając, że decyzja kończąca postępowanie prowadzone w trybie przewidzianym w art. 155 k.p.a., zapada w sprawie tożsamej z punktu widzenia materialnego ze sprawą zakończoną decyzją wydaną w sprawie pierwotnej. Na sprawę administracyjną w znaczeniu materialnym składają się elementy podmiotowe i przedmiotowe. Przy ustalaniu tożsamości sprawy należy badać te elementy łącznie. Tożsamość elementów podmiotowych to przede wszystkim tożsamość podmiotu będącego adresatem praw i obowiązków, a także innych stron postępowania. Tak więc, prawna możliwość zastosowania trybu przewidzianego w art. 155 k.p.a., uwarunkowana jest prowadzeniem postępowania w ramach tego samego stanu prawnego i faktycznego oraz z udziałem tych samych stron.

W orzecznictwie przyjmuje się, że weryfikacja w trybie art. 155 k.p.a., decyzji ostatecznej może nastąpić jeśli **wyraża na to zgodę strona, jednak warunek ten nie jest ograniczony tylko do zgody strony, która na podstawie tej decyzji nabyła prawo ale obejmuje również te strony postępowania, których praw czy obowiązków dotyczy decyzja.** Wskazać należy na bogate orzecznictwo Naczelnych Sądów Administracyjnych i tak np.:

- a) wyrok NSA z dnia 7 marca 2014 r., sygn. akt II OSK 2455/12: *Istota postępowania prowadzonego w trybach nadzwyczajnych określonych w art. 154 i 155 KPA sprowadza się do zbadania czy w ustalonych okolicznościach faktycznych i prawnych dotychczasowej decyzji, zostały spełnione szczególne przesłanki wymienione w tych przepisach - tzn., czy interes społeczny lub słuszny interes strony przemawiają za zmianą lub uchyleniem decyzji. Oczywiście w odniesieniu do trybu z art. 155 KPA dodatkowo na mocy decyzji ostatecznej strona musiała nabyć prawo, a nadto wyrazić zgodę na zmianę lub uchylenie decyzji. Przez zgodę strony w rozumieniu art. 155 KPA należy rozumieć nie tylko zgodę strony wszczynającej to postępowanie, lecz zgodę wszystkich osób mających przymiot strony w postępowaniu, w którym wydana została decyzja podlegająca zmianie.*
- b) wyrok NSA z dnia 10 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 787/09: Zgoda na zmianę decyzji musi być wyrażona przez wszystkie strony, a nie tylko tę, która nabyła na podstawie rozstrzygnięcia prawa.
- c) wyrok NSA z dnia 13 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 820-09: Przepis art. 155 KPA uzależnia możliwość zmiany decyzji ostatecznej od zgody wszystkich podmiotów mających przymiot strony w postępowaniu, w którym wydana została decyzja podlegająca zmianie. Zgoda strony stanowi podstawową przesłankę stosowania przepisu art. 155 KPA. Wobec tego brak zgody lub jej wadliwość, prowadzi do rażącego naruszenia prawa. W przypadku wielości podmiotów występujących w postępowaniu i mających przymiot strony przez zgodę strony, o której mowa w omawianym przepisie, niezbędną do zmiany decyzji ostatecznej, rozumieć trzeba nie wyłącznie zgodę strony inicjującej takie postępowanie, lecz zgodę wszystkich osób (podmiotów) mających przymiot strony w postępowaniu, w którym wydana została decyzja podlegająca zmianie na podstawie niniejszego przepisu. Decyzja, podlegająca zmianie dotyczy bowiem interesu prawnego wszystkich stron postępowania i wobec tego każda ze stron musi wyrazić zgodę na zmianę decyzji w trybie art. 155 KPA. Zgoda taka musi być wyrażna i nie może być dorozumiana ani domniemana. Przepis art. 155 KPA reguluje tryb nadzwyczajny prowadzący do uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej. Wobec braku regulacji dopuszczającej wyrażenie zgody poprzez milczenie strony nie można uznać za możliwe dorozumiane bądź domniemane wyrażenie zgody na uchylenie lub zmianę decyzji. Milczenie strony nie może zostać uznane za jej zgodę.

Starosta Białogardzki prowadząc przedmiotowe postępowanie ustalił, iż do kręgu stron zalicza się:

1. Pani Teresa Mollin-Popiołek
ul. Leśna 18, 78-132 Grzybowo
2. Pan Włodzimierz Popiołek
ul. Leśna 18, 78-132 Grzybowo
3. Skarb Państwa – Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Szczecinie w/m.
4. Miasto i Gmina w Karlinie
Plac Jana Pawła II 6, 78-230 Karlino
5. Starosta Białogardzki
Plac Wolności 16, 78-200 Białogard
6. Okręg Polskiego Związku Wędkarskiego w Koszalinie
ul. Łużycka 55, 75-838 Koszalin
7. Towarzystwo Miłośników Rzeki Radwi
ul. Odrodzenia nr 32, lok. 7, 75-306 Koszalin
8. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad
ul. Wronia 53, 00-874 Warszawa
9. Zachodniopomorski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych Oddział w Koszalinie
Al. Monte Cassino 2, 75-950 Koszalin
10. Zachodniopomorski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych Oddział w Białogardzie
ul. I Maja 18, 78-200 Białogard
11. Zachodniopomorski Zarząd Dróg Wojewódzkich w Koszalinie
ul. Szczecińska 31, 75-122 Koszalin

Zauważyć w tym miejscu należy, że Starosta Białogardzki przeprowadzając zaskarżone postępowanie postąpił wbrew zasadzie zawartej w art. 155 k.p.a. Nie wystąpił on bowiem z pismem o wyrażenie zgody na omawianą zmianę pozwolenia do żadnej ze stron postępowania.

Jak już powyżej wspomniano, jeżeli decyzja dotyczyła więcej niż jednej strony (tak jak w omawianym przypadku), to wówczas niezbędne jest uzyskanie zgody wszystkich stron postępowania. Zgoda taka musi zostać wyrażona w sposób wyraźny i jednoznaczny. Jak trafnie stwierdzono w wyroku SN z dnia 14 marca 1991 r., sygn. akt III ARN 32/90: *"zgoda strony na wzruszenie w całości lub w części decyzji, z której czerpie ona swe prawa, nie może być ani dorozumiana, ani domniemana. Tylko i wyłącznie zgoda udzielona wprost i wyraźnie, przez stosowne oświadczenie złożone organowi administracji państwowej, może stanowić jedną z przesłanek zmiany lub uchylecia ostatecznej decyzji na podstawie art. 155 k.p.a."*. Stanowisko takie do dziś jest konsekwentnie podtrzymywane w orzecznictwie sądów administracyjnych.

Kwestię tę w dość obszerny sposób normuje doktryna prawa, a także liczne orzecznictwo, m.in.:

- a) wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 9 listopada 2011 r., sygn. akt II SA/Sz 626/11: *wymóg uzyskania zgody stron postępowania na zmianę decyzji ostatecznej oznacza wymóg uzyskania przez organ wyraźnych i jednoznacznych oświadczeń stron o wyrażeniu zgody na zmianę decyzji. Nie spełnia tego wymogu poinformowanie stron o treści już podjętej decyzji;*
- b) wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 10 października 2011 r., sygn. akt II SA/Łd 874/11: *zgoda stron postępowania, o której mowa w art. 155 k.p.a.,*

winna być udzielona wyraźnie, nie może być mowy w żadnym razie o domniemanej zgodzie;

Przeprowadzając zaskarżone postępowanie, Starosta Białogardzki chcąc wydać decyzję w oparciu o art. 155 k.p.a., zobligowany był wystosować **do wszystkich stron** postępowania zakończonego omawianą decyzją (z 2004 r.), pismo z zapytaniem czy zgadzają się na zmianę tejże decyzji z obowiązkowym zapisem, iż odpowiedzi należy udzielić w określonym terminie. Zgoda taka powinna być wyraźna, a milczenie strony poczytuje się za brak zgody. Stanowisko to podkreśla wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 10 października 2011 r., sygn. akt II SA/Łd 874/11: *Zgoda stron postępowania, o której mowa w art. 155 k.p.a., winna być udzielona wyraźnie, nie może być mowy w żadnym razie o domniemanej zgodzie.*

Tutejszy organ wyraża pogląd, że przepisy o postępowaniu administracyjnym powinny być interpretowane w sposób zapewniający maksymalną ochronę uprawnień stron, w tym również ochronę przed stwierdzeniem nieważności decyzji administracyjnych w częściach, w jakich rozstrzygnięcia tych decyzji są zgodne z prawem. Dyrektor RZGW wychodzi z założenia, że **brak w kodeksie postępowania administracyjnego przepisu wyraźnie dopuszczającego stwierdzenie nieważności decyzji tylko w części dotkniętej wadą określoną w art. 156 § 1 k.p.a. nie oznacza wyłączenia takiej możliwości.** Przy zastosowaniu bowiem uznanych powszechnie reguł interpretacyjnych należy dojść do wniosku, że stwierdzenie nieważności decyzji tylko w części dotkniętej kwalifikowaną wadliwością nie tylko jest dopuszczalne, lecz – jako zgodne z zasadami ogólnymi tego kodeksu – powinno być regułą działania organów nadzoru. Umożliwia ona bowiem **ograniczenie ingerencji organów nadzoru administracyjnego w sprawy zakończone decyzjami administracyjnymi do zakresu niezbędnego do usunięcia kwalifikowanego naruszenia prawa, bez naruszania stanu wynikającego z części decyzji administracyjnych zgodnych z prawem.**

Powyższe potwierdza wyrok NSA z dnia 5 czerwca 2001 r., sygn. akt: IV SA 689/99: *„Naczelny Sąd Administracyjny w swym orzecznictwie dotyczącym stosowania przepisu art. 156 Kpa, zwłaszcza tym z ostatnich lat, przychyła się do stanowiska, że możliwe jest stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej w części dotkniętej wadą”.*

Biorąc pod uwagę powyższe wskazać należy, iż Starota Białogardzki wydając omawiana decyzję - **pod kątem formalnym - w pkt 1, w jakim decyzja ta orzeka o zmianie za zgodą stron decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 30 czerwca 2004 r., znak: BOŚ.6223-17/04,** postąpił niezgodnie z przepisami prawa.

Rolą tutejszego organu było przeprowadzenie postępowania i wnikliwe ustalenie, czy zestawienie treści zaskarżonej decyzji z przepisami prawa obowiązującego w dniu wydania zaskarżonej decyzji doprowadzi do przekonania, że decyzja Starosty Białogardzkiego z dnia 27 maja 2011 r., znak: BOŚ.6341.15.2011.SW, jest dotknięta jakąkolwiek z wad, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a., a która przesądzałaby o jej nieważności.

Reasumując powyższe, postępowanie przeprowadzone przez Dyrektora RZGW doprowadziło do przekonania, że decyzja Starosty Białogardzkiego z 2011 roku w pkt 1, w jakim decyzja ta orzeka o zmianie za zgodą stron decyzji Starosty Białogardzkiego z dnia 30 czerwca 2004 r., znak: BOŚ.6223-17/04 wydana została w rażącym naruszeniem prawa.

Konkludując powyższe rozważania, Dyrektor RZGW w Szczecinie nie mógł podjąć innej decyzji jak ta wyrażona w sentencji.

Dla stron uprawnionych w pozwoleniu wodnoprawnym należy tylko wskazać, że decyzja Starosty Białogardzkiego z dnia 30 czerwca 2004 r., znak: BOŚ.6223-17/04 udzielająca pozwolenia wodnoprawnego na szczególne korzystanie z wód do celów energetycznych w istniejącej małej elektrowni wodnej usytuowanej na Kanale Młyńskim (rzeka Radew) w km 0+880 w Karlinie, na działce nr 232/3, należącej do Teresy Mollin – Popiołek i Włodzimierza Popiołka zam. w Grzybowie, położonej w obrębie nr 004 miasta Karlino i zlokalizowanej przy ul. Szczecińskiej oraz na działce nr 248 (Kanał Młyński) należącej do Skarbu Państwa w administrowaniu Starosty Białogardzkiego, położonej w obrębie nr 005 miasta Karlino, a także pkt 2 decyzji Starosty Białogardzkiego z 2011 roku zatwierdzający instrukcję gospodarowania wodą nie były przedmiotem niniejszego postępowania.

Stosownie do przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została z rażącym naruszeniem prawa.

Przepis art. 158 § 1 k.p.a. stanowi natomiast, że rozstrzygnięcie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji następuje w drodze decyzji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

z-ca DYREKTORA
Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie
Państwowego Gospodarstwa Wodnego
Wody Polskie
Ewa Gluska

Pouczenie

1. Od niniejszej decyzji przysługuje prawo wniesienia odwołania do Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie ul. Grzybowska 80/82, 00-844 Warszawa za pośrednictwem Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Szczecinie ul. Tama Pomorzańska 13 A, w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.
2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna (art.127 §1 i 2, art. 127a §1 i 2, art. 129 §1 i 2 *Kodeksu postępowania administracyjnego*).

Otrzymują:

1. Pani Teresa Mollin-Popiołek
ul. Leśna 18, 78-132 Grzybowo
2. Pan Włodzimierz Popiołek
ul. Leśna 18, 78-132 Grzybowo
3. Pan Aleksander Tadych
Kościerzyn Mały nr 45, 89-310 Kościerzyn Mały

Wyczerpano na tablicy ogłoszeń
data na BIP Białogard 16.07.2019r.

URZĄD MIASTA BIAŁOGARD
WYDZIAŁ OCHRONY
ŚRODOWISKA
ul. 1 Maja 18, 78-200 Białogard
tel. 94 312 20 06, 94 312 24 07

INSPEKTOR
mgr inż. Anna Sobiecka

4. Pan Piotr Koźlikowski
ul. Polna nr 4, 89-300 Wyrzysk
5. Skarb Państwa – Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Szczecinie w/m.
6. Miasto i Gmina w Karlinie
Plac Jana Pawła II 6, 78-230 Karlino
7. Starosta Białogardzki
Plac Wolności 16, 78-200 Białogard
8. Okręg Polskiego Związku Wędkarskiego w Koszalinie
ul. Łużycka 55, 75-838 Koszalin
9. Towarzystwo Miłośników Rzeki Radwi
ul. Odrodzenia nr 32, lok. 7, 75-306 Koszalin
10. Firma Ziyada Ziyad Raof i Sp. jawna
ul. Jodłowa 13, 30-251 Kraków
11. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad
ul. Wronia 53, 00-874 Warszawa
12. Zachodniopomorski Zarząd Dróg Wojewódzkich w Koszalinie
Ul. Szczecińska 31, 75-122 Koszalin
13. Pozostałe Strony postępowania w drodze Obwieszczenia
14. a/a.

Do wiadomości:

1. PGW Wody Polskie Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej
ul. Grzybowska 80/82, 00-844 Warszawa
2. PGW Wody Polskie Zarząd Zlewni w Koszalinie
ul. Gnieźnieńska 7, 75-736 Koszalin
3. Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Szczecinie
Delegatura w Koszalinie
ul. Zgoda 23, 75-553 Koszalin
4. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
ul. Teofila Firlika 20, 71-637 Szczecin